

ABAFÁY-DEÁK CSILLAG

Csillagharcos

Apám csillagharcos. Anyám szerint felszívódott. Csodálkoztam, amikor ezt a szót használta, mert mindig választékos kifejezésekre tanított, gyakran rám szólt, ez csúnya szó, szleng. Nekem meg a szleng szó tűnt csúnyának.

Apám tényleg eltűnt. Akkor anyám még így mondta. Ez sem volt igaz, mert nem tűnt el, csak egyszerűen elköltözött. Egy bűdös kurvához, sziszegte nagyanyám, anyám anyja. Még kicsi voltam, és nem tudtam, mit jelent a szó, csak azt, hogy csúnya. Már titokban tudtam internetezni, olvastam: *Pénzért nemi szolgáltatást nyújtó személy, főleg nő. A testét árulja*. Sajnáltam szegény aput, ott ül egy ilyen nő mellett, akinek fokozatosan fogy a teste, mert árulja, az felnőtt korban nem nő vissza. Anyám összeszorított szájjal járkált a lakásban, egy szót se mondott apámra.

Miután apám elköltözött, nagymama, az apám anyja nem látogatott minket, ennek örültem, mert amikor jött, anyám nagyon izgatott lett, igyekezett gyorsan rendet csapni, még a játékaimat is ő rakta el, de nagymama gyakran váratlanul is beállított. Első kérdése az volt, ma mit evett a gyerek. A gyerek az én voltam, sose szólított a nevemen. Mikor meghallotta, hogy megint mennyi kakaót ittam, és keveset ettem, akkor jött a litánia: az én Tónim, ha így nőtt volna fel, nem lenne ilyen derék, erős ember stb. Az én Tónim, miután elhúzott (bocs, ez szleng, most már tudom), végre csend lett a lakásban, de nem teljesen.

Másik nagyanyám azzal a szöveggel jött, nem csodálkozom, hogy ez történt. Ica, te sose tudtál a férfiak nyelvén beszélni. Én sem tudtam, hogy a férfiaknak is van nyelvük, vagyis hogy van, azt igen, de hogy ők másik nyelven beszélnek, azt nem vettem észre, csak annyit, hogy több csúnya szót használnak. Anyám több nyelven beszél, fordításokból él, néha tolmácsol, neki semmi megtanulni egy új nyelvet. Anyai nagymamám látogatásai sem voltak vidámak, mindig sóhajtozott, nekem valóságos könyveket hozott, amiről következő alkalommal érdeklődött. Nem tudtam hazudni, unalmas, mondtam, de anya nekem kiskoromban sokat olvasott a Bibliából, ott érdekes történetek voltak, szerettem hallgatni. Ez a válaszom sem tetszett. Egyszer elkaptam egy félmondatot, hogy nagyon korán születtem. Kérdeztem, koraszülött voltam, mert ezt a szót hallottam a tévében. Nagymama nagyon ideges lett, és azt mondta, ne legyek tudálékos. Ezt a szót sem ismertem, de benne van a tudás szó, és kérdeztem, hogy tudja bármit, ha nem válaszolnak nekem. Nem választ kaptam, hanem szidást.

Apám előkerült. Erre nem tudok szleng szót, pedig közben eléggé kikupálódtam, mert sok idő telt el. Hazajöttem az iskolából, és ő ott ült az ebédlőasztalnál, nekem csak intett, köszönés helyett. Ekkor vettem észre, hiányzik az egyik füle. Anyám ott állt az asztal mellett, merev tartással, látva, hogy a hiányzó fülre meredek, megjegyezte, mint fanhohnak. Nem tudtam, ki fia borja az a fanhoh, de mielőtt rákérdeztem volna, megszólalt az apám: azt ő maga vágta le. Akkor apám valami harcban veszítette el a fülét, és büszke voltam rá. Anyám behozta a levesestálat, és szedett az apám tányérjába. Ez a fanhoh érdekelt, vajon szintén csillagharcos, mint az apám? Nehezen találtam meg az interneten, mert nem tudtam, hogy Van Goghnak írják, anyám, aki sok nyelvet tud, helyesen ejtette a nevet. Néztam a festő képeit, nagyon tetszett a *Csillagos éj*.

Apám ígérte, lesz közös focizás, és együtt megnézzük videóról a *Csillagok háborúja* összes epizódját. Örültem, akkor ez jó sokáig tart. Sok minden jött közbe, míg elkezdhattuk, apám este egyre később érkezett haza, halasztódott a filmnézés, és a harmadik epizódhoz se jutottunk, amikor apám újra eltűnt, vagy ahogy anyám mondta, felszívódott. Jöttek a nagymamák, egyik kereste az én Tónimat, akit biztos anyám üldözött el, másik meg elmondta, mi a kötelessége egy tisztességes feleségnek, és nem csodálkozik, ha apám megint egy kurva karmai közé keveredett.

Minden nap, iskolából jövet, mielőtt kinyitottam az ajtót, elképzeltem, ott ül az asztalnál. És legalább egy füle megvan. Ott ült. Két füle volt. Csillagharcos, az mindenre képes. Hátulról megöleltem, erős dohány- és alkoholszagot éreztem, apám csak esténként szokott inni. Anyám vörös arccal állt az asztal mellett. A fiam, szólt, és a férfire nézett. Nem mondta ki a nevem, pedig nem szégyellnivaló. Kari vagyok, szólt a kétfülű, és a tányérjára nézett. Kari milyen név lehet, gondolkoztam. Akkor vettem észre, hogy nem elég az, hogy van két füle, de az egyikben karika is van. Ilyet én is akartam, de anyám teljesen kiborult, amikor meghallotta. Most nem borul ki, sürgölődik, már hozza is a sültet, külön tálra téve, amit nem szokott. Élénkpiros rúzs virít a száján, amit eddig utált. Most én utálok. A rúzszt.

Kari nem szívódott fel. Még a szobámba is berakta a cuccait, anyám engedte. Ha valami nem tetszett, fülemnél fogva húzott ki a szobából. Reménykedtem, elhúz, mint az apám, de egyre jobban befészkelte magát. Kiszámoltam, hány nap van, míg diákként munkát vállalhatok, és én is elhúzok otthonról. Majdnem ötszáz nap jött ki. A katonaságnál a fiúk a centit vágják, naponta. Nekem két darab centi is kéne. A kamarából hoztam rizst, üvegbe tettem, ahány nap van még itt, minden nap kiszedegek egy szemet. Egyik osztálytársam felajánlotta, ha lesz munkám, másfél év múlva, odaköltözhetek, a kis padlásszobába. A rizses üveget a polcra úgy helyeztem, hogy az ágyamból lássam, eléje tettem a családi képet, ahol apámmal ülünk.

Kari erősebben szakálta anyámat a főzéssel, mint nagyanyám. Dicsekedett, ért a főzéshez. Egyik nap diadalmasan tette az asztalra a produkcióját, valami májféle lehetett, nem volt gusztusos, de anyám szeme csillogott. Kevés rizst találtam, szólt Kari. Berohantam a szobámba, az üveg sehol. Az asztalhoz szaladtam, és felemeltem

a kést. Melyik fülét vágjam le? Az ugrott be, akkor hasonlítana az apámra. Bementem a szobámba, és összecsomagoltam. Késő este csengettem be az osztálytársamhoz. A kis padlásablakon keresztül a csillagos eget néztem. Apám csillagharcos. Én is az leszek.

